

er nogen Sandsynlighed for, at disse Tilfælde kunne være en Følge af et Studsaar, om de end muligvis først i de sidste Aar have naaet en saadan Styrke, at de have indskrænket hans Arbeidskraft i en væsentlig Grad. Han fik ogsaa Invalideforsørgelse. — Jeg tror dog, det maa indrømmes, at ialtfald i disse tre Tilfælde har man set langt bort fra Noget, som ligner juridisk Bevis for en Forbindelse imellem Bestadigelsen og den nuværende Lidelse. Det andet Tilfælde fra 1880 var Lidelsen stærke Gigtmerter i det høire Ben og Vanskelighed ved at føre dette Ben frem foran det andet, formentlig hidrørende fra et Stud i Benet i 1850. Sundhedskollegiet erklærer, at efter al Sandsynlighed hidrører hans haltende Gang fra det ham i 1850 tilspøiede Studsaar, og der er Intet til Hindre for, at hans Angivelse af Smertes og Vanskelighed ved at arbejde kan være rigtig, og at disse Lidelser kunne hidrøre fra et Studsaar. Han fik Invalideforsørgelse, uagtet Kollegiet tilspøiede, at det var umuligt at sige med Bestemthed, om der i Virkeligheden var nogen Forbindelse mellem Lidelsen og den nævnte Aarsag. Jeg skal endnu kun nævne et Exempel, fordi der ved dette er det fra de andre Afvigende, at man ikke engang har krævet Sundhedskollegiets Erklæring. Det var en Sag fra 1879. Vedkommende, der begjærede Invalideforsørgelse, havde tabt Synet paa venstre Øie og var i høi Grad fragsynet paa det høire Øie, og han mente, at det hidrørte fra hans Tjeneste i Krigen 1864. Uagtet det venstre Øie bevislig var angrebet allerede i 1861, altsaa før Krigen, og det høire i 1863, og uagtet Dienlagen erklærede, at det er usikkert, om Andragerens Tilstand havde været stort anderledes nu, hvis han ikke havde været med i Krigen, fik han Invalideforsørgelse. Der var det ikke Sundhedskollegiets, men kun Dienlagens Erklæring om en Mand, om hvem det bevislig forelaa, at hans Syn var væsentlig angrebet, sørend han gik i Felten. Han havde ikke nogen særlig Legemsvaghed, men da Dienlegen udtalte sig paa den Maade, som jeg angav, at det var muligt, at Forvarrelsen hidrørte fra Feltlivet, fik han Understøttelse. Dienlagen erklærede nemlig tillige, at Feltlivet maatte siges at være omtrent de ugunstigste Forhold, hvorunder en Patient med hans Eegdom kunde stilles. Jeg haaber, at disse Exempler dog ialtfald maa have bibragt nogle af det ærede Things Medlemmer den Mening, at man ingenlunde i Finansministeriet ved Afgjørelsen af disse Sager kræver Noget, der ligner juridisk Bevis, men at man villig giver Understøttelse, naar man kun for det Første kan naae frem til den Anskuelse, at Lidelsen i Virkeligheden er af den Bestaaffenhed, at den berettiger til Understøttelse, at den væsentlig svækker Erhvervsønnen, og for det Andet kan naae frem til den Anskuelse, at Lidelsen hidrører fra

Krigstjenesten eller fra Militærtjeneste udenfor Krigen. Jeg haaber, som sagt, at disse Exempler ialtfald maa have bibragt nogle ærede Medlemmer af dette Thing denne Mening om Finansministeriets Afgjørelser. Jeg skal altsaa, hvad selve Forespørgslen angaar, kun gjentage, at ligeoverfor mig vilde en saadan Tilføjning til Loven, som de ærede Forespørgere ønske, være betydningsløs, idet jeg allerede afgjør og altid har afgjort Sagerne uden Hensyn til, om et strengt juridisk Bevis kan føres.

Jeg vilde helst have indskrænket mig blot til disse Bemærkninger, men da det ærede Medlem, som er Ordfører for Forespørgerne, har draget Andet frem i Anledning af Forespørgslen og navnlig har udtalt sig ikke blidt om Invalidebestyrelsens Fremfærd, maa jeg dog foruden, hvad jeg allerede har sagt, udtale som min bestemte Mening — efter først at have gjort opmærksom paa, at Lagen ikke er Medlem af Bestyrelsen, men kun Bestyrelsens Konsulent og ikke har Sæde eller Stemme i Bestyrelsen, — at Lagens Erklæring altid er samvittighedsfuldt afstøttet og udtrykker det, som efter hans Opfattelse er den rigtige Betragtning af Forholdene. At han ikke altid kan glæde sig ved at være i Overensstemmelse med sine Kolleger omkring i Provindserne eller ogsaa her i Kjøbenhavn, er givet, men det er ogsaa givet, at denne Mand, Bestyrelsens Konsulent i disse Sager, har et kærtligt Ansvar med Hensyn til de Erklæringer, han giver, et Ansvar, som dog maaste neppe føles i samme Grad af den praktiserende Læge eller af Distriktslægen, som giver sin Patient et Vidnesbyrd. Undertiden har det været, jeg vil nødig sige mere, paafaldende for mig, naar disse Sager have foreligget her, at se den Mangel paa Bestemthed og Klarhed, der har været i de Erklæringer, der ere fremkomne fra de Læger, der ikke bære særligt Ansvar for Erklæringerne, en Ubestemthed og Uklarhed, der har været saa stor, at et Forlangende om at faae Erklæringen afgiven klart og bestemt har ført til, at den nye Erklæring ikke har stadsfæstet den Formening, man maatte faae ved at læse den første Erklæring, der var indsendt. At en Invalideforsørgelse skulde være inddragen eller formindsket uden Undersøgelse af selve Invaliden alene efter, hvad hans Kone og Andre havde udtalt, maa jeg anse for at være en af de Forstællinger, som ikke ved nærmere Undersøgelse ville vise sig at være rigtige. Det er overmaade forstaaeligt, idetmindste forstaar jeg det saa overmaade godt, at der sientes den Mand, som har sat Helbred og Førlighed til i Krigen, en saa høi Grad af Medfølelse, og Ingen vilde mere end jeg beklage, om Noget, der i Virkelighed var berettiget til offentlig Forsørg paa Grund af en i Krigen tilspøiet Bestadigelse, skulde komme til at undvære en saadan. Men naar man lægger til Grund for Lovbestemmelserne om